

A rendőr megigazította a sapkáját.
– Hát ha így van... Szívesen látnám azt a pénzt... Ám arra nincs jogom. Tehát megyek. Ha nincs vád... – szalutált hanyagul, sokatmondóan nézte az öreget, majd Vladóra siklott a tekintete, de nem találkozott a fiúéval.

Ahogy becsukódott az ajtó a rendőr után, az óra ismét hangosabban mert ketyegni.

– Vlado – kezdte, de nem bírta folytatni.

A fiú a kredencre tette a magnót s kis ideig a fogantyújával bíbelődött.

– Na és – szólalt meg aztán dacosan, de a tekintetét nem emelte föl. – Elvettem. Az én pénzem is volt. Én is adok a fizetésemből a konyhára. Maga meg... maga meg már öreg. Minek magának a pénz?

Valami összeszorította a torkát az öregnek, hallgatása felbátorította Vladót.

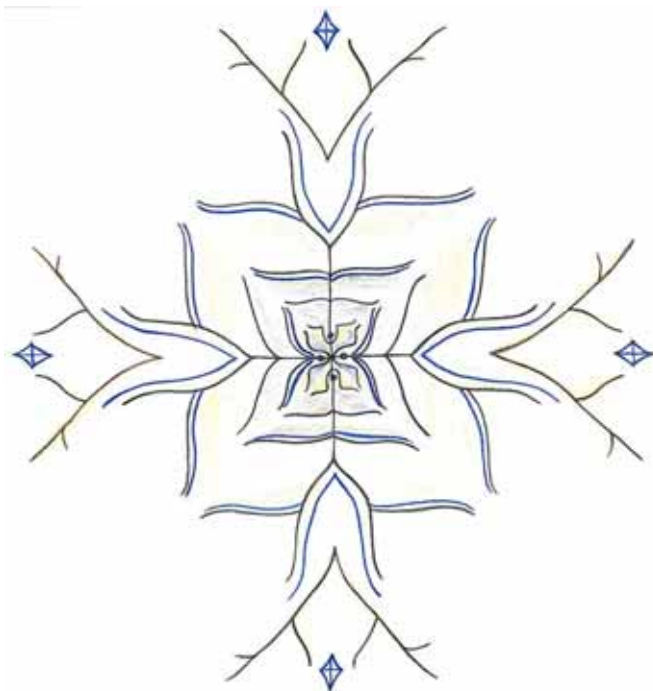
– És különben is, azt hiszi, hogy a gondoskodásával rabszolgát csinálhat belőlem? Most azt várja, hogy hálás legyek, mivel a zsaru előtt megmentett? Nem kellett volna ezt csinálni, valahogy csak kimásztam volna belőle. Úgysem tudtak semmit rám bizonyítani. Nem akarom, hogy valaki velem szemben szívességet tegyen.

– Hallgass, az istenit! – tört ki az öregből egy gyöngye ellenállás.

Szó nélkül feküdtek le. Az öreg rövidesen meghallotta Vlado békés szuszogását. Nézte a plafont és csodálkozott. Nem értette. Nem volt képes felfogni.

Az óra a konyhában gúnyosan ketyegett.

(Vércse Miklós fordítása)

Sipos Eszter rajza

Péntek Róbert

Gyűjtő-pont

Bokrok alatt ködtől átizzadt
hajnali avaron várok.
Csak úgy pusmognak pirkadó, riadt
prédát megvilágító sugárok.

Mint a rétest nyújtva öreganyám,
az asztal lábát simítja,
töretlen, áttetsző a fátyoltészta,
az idő is lapul velem, órám

hangja csitul csöndesen,
ahogy minden csepp nyálat, mind
a lélegzetem, átöleli a szelíd,
bájos lovas: a figyelem.

Lesek a lesen. Leesik arcomra
az erdő dermedt, feszült verítéke,
a pirkadattól felsurranó manókorona
gyöngye, az avar csókot lehelő arcképe,

mi bükk levélben összesült a hosszú évek alatt,
úgy megnyúlt, úgy egyesült akkor esztendőkké a
pillanat.

Csak árnyéka kormollik a köd tiszta vásznán,
porszemcséknként festi portréját alakjával a fán.

Csak apró pigmentek változnak
a törzsön, de érzem izma feszülését,
átjárja a cirógató szellő táncoló léptét.
A világ tengelyén fordul lassan a nyak,

vele a fő és a szemek, mik,
akár a távcsövek, szemléletet adnak,
ahogy pupillái a pislogó fényen áthaladnak
és összetűz vele a tűz, befogadtatik!

Az ősforma beleláthatatlansággal övezi körül,
szarvas alakja a minden-fények origójára ül,
ott összegyűlik az úzótt vadlány ege,
összpontosul benne a mindenség őslényege.

A légben akkora könnyű nyomás ül,
hogy a végtelen egyetlen gyémánttá nemesül
s mikor a vagy vággyá korszosodik,
az idő szalad, a vad halad, a Nap eliramodik.

*Badacsonytomaj,
2017. 08. 05.*